

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XXVI. Mysteria fidei propiùs intellectu assequitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

tatem: & qui nouit eam, nouit eternitatem. Tu es Deus meus, tibi suspiro die ac nocte. Et cum te primum cognoui, tu assumpsisti me, ut viderem esse quod viderem, & nondum me esse qui viderem. Et reuerberasti infirmitatem aspectus mei, radians in me vehementer, & contremui amore, videlicet diuinæ pulchritudinis ac bonitatis; & horrore, nempe mali ac peccatorum, præcipueque damnationis æternæ, cuius metus, beneficio luminis eiusce superni, mentem eius clariùs excarnificabat.

CAPVT XXVI.

Mysteria fidei propiùs intellectu assequitur.

TVM præsertim inuenit se longè esse à Deo in regione dissimilitudinis, tamquam audiret vocem Dei de excelsis: Cibus sum grandium, cresce, & manducabis me; non hæc tantum, quæ tibi nunc obseruantur dubia, sed & plura maioraque, sequentibus temporibus de meipso plenius intelligendo: nec tu me mutabis in te, sicut cibum carnis tuæ, sed tu mutaberis in me, per similitudinem morum & vitæ. Sed enim imbecillitatem mentis in salutis ratione inuestigandâ confitès, Cognoui, ait, quoniam pro iniquitate (propter antecedentia delicta) corripuisti hominem, & tabescere fecisti sicut araneam animam

animam eius : vt quemadmodum illa sese Citra Dei
 euiscerans, præter telarum quisquillas nihil gratiam ad
 efficit; sic & ille mentem ingeniumque ab- salutem as-
 sumat confectando veritatem, neque ta- surgere ne-
 men eam veram ac germanam assequatur. quimus.
 Quod adco in ipso verum fuit, vt quasi ve-
 teri errore cuncta spatijs commensa ratus,
 dixerit, *Nūquid nihil est veritas? quoniā neq;*
per finita neq; infinita spatia diffusa est. Atqui
 Deus pro suā pietate, diligentia eius subue-
 niens, de longinquo (quoniam adhuc longē
 ab eius morali similitudine & perfectiore
 cognitione dissidebat) acclamabat, *Imò ve-*
rè sum, qui sum. Quod responsum non cog-
 nitionem inanem, sed veram fuisse reue-
 lationem, sibi diuinitus factam ostendit, in-
 quiens; *Audiui sicut auditur in corde, & non*
erat prorsus vnde dubitarem: faciliusq; du-
bitarem viuere me, quā non esse veritatem, Per vos
quæ per ea quæ facta sunt intellecta conspici- creatas, in-
tur, quæ gradatim per res corporeas, ad creatus in-
ead quæ sublimiores sunt ascendendo, ma- telligit.
nifesteprehendit; sed aciem figere non Lib.7 Cō-
valuit, quia non secum ferebat, nisi amantem fess. c.17.
(Dei) memoriam, & quasi olfacta desideran-
tem, quæ comedere nondum posset. Querebat Lib.7. c.12
itaque viam comparandi roboris, quod esset
idoneum ad fruendum Deo, nec inuenit, donec
amplecteretur mediatorem Dei & hominum,
homi-

Ioan. 14.
Incarnatio-
nis myste-
rium.

Ego sum via, veritas, & vita: quoniam Verbum caro factum est, ut infantia nostra lactesceret sapientia Dei, per quam creata sunt omnia. Non enim tenebat Dominum nostrum IESVM CHRISTVM humilis humilem, nec cuius rei magistra esset eius infirmitas noverat: profundissimæ scilicet humilitatis, ne homines fiduciâ sui progredierentur longius, sed potius infirmarentur, videntes ante pedes suos infirmam diuinitatem, ex participatione tunice pellicæ nostre, & laşi prosternerentur in eam: illa autem surgens leuaret eos. Vnde quid sacramenti haberet (Verbum caro factum est) nec suspicari quidem poterat. Quâ de re cum inter eos quæreretur, excuterentque quemadmodum deberet intelligi; dixit Alipius semet opinari, Deum quidem mortalem carnem assumpsisse, sic tamen ut animam rationis participem nequaquam haberet; quem tamen errorem Apollinaristarum simul ut intellexit, saniozem Ecclesiæ sententiam firmiter tenuit. Sed ipse Augustinus aliquantò ferius, verum huius mysterij sensum, ex discretionem Catholicæ veritatis à Photini falsitate, est assecutus. Dum enim Ecclesia Romana sectariorum errores damnat, aperte declarat, quid ipsa creden-

credendum sentiat, quidque sanæ doctrinæ aduersetur.

CAPVT XXVII.

Manichæismus corrui, illustratione mentis diuinitus factâ.

CETERVM dum lectione Platoniorum librorum abstractus incorpoream querit veritatem, inuisibilia Dei, per ea quæ facta sunt intellecta conspexit; & repulsus sensit, quid per tenebras animæ suæ contemplari non sineretur. Certus interim, Deum infinitum esse, qui semper idem esset, ex nullâ parte, nulloq; motu aliter atque aliter. Cuius postremæ partis firmo assensu, primaria Manichæismi basis (quæ lib. 33. contra Faustum colligitur esse ignoratio substantiæ incommutabilis (dissoluta est, & Orthodoxi sensus remora dimota. Conuersionis enim suæ ad fidem Catholicam exordium docet fuisse diuinam illam inspirationem, de quâ paulò antè meminimus, animo suo talem in modum semet insinuantem: *Ego sum, qui sum*, essentialiter & incommutabiliter, atque eo secretiore oraculo sic omnem dubitationis caliginem amotam fuisse, ut iam non amplius certior de Deo, sed stabilior in eo esse vellet.

Manichæismi basis collapsa.

Disput. 7. cū Fortun.

Lib. 8. c. 6. fest. cap. 1. & 12.

CA